

PROLOG

„Jste si jistej, že jste našel tu správnou osobu?“

Rosa si sundala zářivě modrou pletenou čepici a podrbala se na týle. Tím si ještě víc pocuchala už beztak rozjívěné tmavé kudrny.

Vysoký advokát s vyzáblým obličejem přitakal. „Ano, samozřejmě. Kancelář Evans, Donald a Simpson se chyb nedopouští. Vy, slečno Larkinová, jste nyní oficiální majitelkou *Obchůdku na rohu* v Cockleberry Bay.“

Podal zmatené pětadvacetileté dívce otlučený kožený kufřík a ukázal na drobný bezpečnostní zámek, jímž byla opatřena měděná spona.

„Tady. V závěti se uvádí, že vy – jen a pouze vy – smíte tento kufřík otevřít. Máte použít své datum narození.“

„To všechno je hrozně divný,“ poznamenala Rosa. „A kde vlastně přesně je to... Cockleberry Bay?“

„V Devonu, slečno, v Devonu.“ Advokát na ni pohlédl zpoza brýlí bez obrouček. „Předpokládám, že víte, kde je Devon?“

„Pane Donalde, možná mluvím, jak mi zobák narost, ale blbá nejsem.“

„No, tak to otevřete.“ Advokát netrpělivě přešlapoval z nohy na nohu. „Už celé dny se dohadujeme, co asi bude uvnitř,“ přiznal se.

Rosa, aniž hnula brvou, na něho upřela svoje krásné zelené oči a chladně se zeptala: „Je to všechno?“

„Ehm, ano, ale... vy to tedy nehodláte...?“

„Musím do práce.“ Rosa si zase nasadila čapku a šálu, zapnula si krátkou, kožíškem lemovanou bundu a zamířila ke dveřím. „Díky moc za všechno.“

A zmizela.

„Taková drzost!“

Advokát se vztekle zahleděl z okna své kanceláře. Díval se, jak ta mladá žena s kufříkem v podpaží kráčí po zledovatělém nádvoří a vychází ven do rušných ulic prastaré právnícké čtvrti města Londýna.

KAPITOLA 1

„Už zase jdeš pozdě, Roso. Tohle je seriózní obchod, žádný dobročinný bazar.“

„Ale no tak, pane Browne, to chce slunce v duši! Už jsem přece tady.“

Její šéf se však oproti svému zvyku neusmál. Místo toho povážlivě rudnul.

„Budou tě muset propustit, Roso. Potřebuju tu spolehlivé lidi a upřímně řečeno se mi zdá, že nemáš ponětí, co to slovo znamená. Několikrát jsem tě varoval. Promluvím si s ústředím, aby ti vyplatili zbývající mzdu.“

Rosa vzdychla. „Vážně?“ Když pan Brown neodpověděl, zvedla z podlahy kufřík a dodala: „Když už budete v tom, tak jim rovnou vyřídte, že už mně tahle posraná práce stejně nějakou dobu leze krkem. Ať si ji ti páprkové klidně strčí do tý svý naleštěný prdele!“

Když Rosa uprostřed dopoledne dorazila domů, její stará sousedka právě věšela na vchodové dveře věnec z cesmíny.

„Jsi tady nějak brzo, děvenko.“

Rosa jen zabručela: „A cenu za nejvšetečnější frňák roku získává Ethel Beanacreová.“

„Copak jsi to říkala?“

„Nic, Ethel, jenom si tak pro sebe brblám.“

Pohled na omšelý kufřík vyvolal v očích sousedky neklamný zájem.

„Že tys přepadla banku?“ Ethel se přitom skřehotavě uchechtla.

Rosa horečně hledala klíče. „Ne, abyste to někomu řekla.“ Položila si ukazováček na rty a mrkla.

„Takže dnes půjdeš do práce pozdějc?“ Stařena nesouhlasně špulila rtíky. „S tím psem to takhle nejde, vždyť štěká celý dopoledne, dokud nepřijdeš na oběd.“

Rosa si jí nevšímalá, zabouchla za sebou dveře, opřela se o ně zády a svezla se na podlahu. V ústrety se jí vrhl její trpasličí jezevčík a nadšeně jí olizoval tváře.

„Nazdar, Párku. Dneska není dobrej den,“ sdělila mu Rosa. „Panička zas dostala padáka.“ Hladila ho po hladké hnědé srsti. „Ale co, nic není ztracený, poněvadž odteďka jsem prej majitelka nějakýho obchodu kdoví-kde. Co ty na to?“

„Co to tu plácáš?“

„Šmarjá, Joshi, tys mě ale vyděsil! Co tu děláš?“

„No, já tu tak nějak bydlím.“ Zívá. „Potřeboval jsem se dospat. Včera jsme zapíjeli Vánoce – vždyť víš, my ragbisti už to tak máme.“ Usmál se. „Takže tenhle měsíc zase žádněj nájem, je to tak? Máš štígro, že tě mám tak rád.“

Josh, o šest let starší než Rosa, byl celkem pohledný chlap s medvědí postavou, vysoký a ramenatý. Dnes ráno měl na tváři sexy strniště. Pracoval někde v centru a se svým platem podle Rosy žádného nájemníka nepotřeboval. Brala to tak, že zřejmě potřebuje společnost. Věděla, že tenhle řadový domek v East Endu nedaleko Whitechapelské třídy – v lokalitě kdysi nuzné, dnes však velmi žádané – ho musel stát pěkný balík. A pou-

hých čtyři sta liber, které mu platila, byl na Londýn hodně nízký nájem.

Josh ji vzal za paži a jedním tahem ji zvedl z podlahy. „Tak pojď, dáme si čaj a ty mi povíš, co se zase přihodilo.“

Párek se rozštěkal.

„Nech toho!“ křikli po něm unisono a jídelnou prošli do kuchyně.

Seděli u stolu, před sebou kouřící hrnky s čajem, a hypnotizovali stále ještě zavřený kufřík, který na ně zahlížel jako nezvaný host.

„Tak co? Musíš mít přece aspoň nějakou představu, kdo ti ho mohl odkázat, ne?“ zeptal se nakonec Josh.

„Kdo jako? Já, Rosa Larkinová, totální nula bez příbuzných? Vychovaná po děcácích a u pěstounů? Z toho člověk asi moc nevytríská, ne?“

„Promiň, Roso. Já to tak ne...“

„To nic, Joshi. Dokonce ani ten advokát nevěděl, kdo za tím může být. Je to hrozně divný. Prej jim ten kufřík přišel jen tak poštou do kanceláře. Byl u něj dopis s mojí adresou a peníze na to, aby mě našli a kontaktovali. Bůhvíjak mě ten tajemnej dárce vůbec našel, když nemám ani trvalý bydliště a většinou jsem bez práce. Ani jsem neudělala nic, čím bych si takový dědictví mohla zasloužit. Vlastně se divím, že mě ještě nezabásli za to, že jsem šlohla Párka.“

„Ale vždyť ho někdo mlátil před obchodem! Dobře jsi udělala.“ Josh si zvedl psíka, jehož tělo vypadalo jako malá klobása, do klína. „Chudák malej. Úplně tě vidím, jak si ho cpeš do batohu a utíkáš s ním pryč jako o závod,“ smál se. „Ty bys byla dobrá na ragby. Možná by ses měla dát k nám, někoho jako ty zrovna

potřebujem.“ Hodil si do hrnku další kostku cukru a záúpěl. „Ach jo, je mi nanic! Tak pojď, otevři to. To ti není podobný, takhle se držet na uzdě.“

„Já nevím proč, ale mám trochu nahnáno.“ Párek, který vycítil změnu její nálady, na ni vrhl pohled a tiše zakňučel.

Josh ji vzal za ruku. „Neboj. Jsem přece s tebou. Tak do toho.“

„Ten, kdo mi to odkázal, znal moje datum narození. To je hrozně divný.“ Rosa se zhluboka nadechla a začala otáčet zrezlými kolečky zámku.

Uvnitř našla tři hnědé obálky. Začala je postupně otevírat.

První obsahovala majetkové listiny k nemovitosti v Cockleberry Bay a pár dalších lejster ohledně dodávek vody a elektřiny, daně z nemovitosti a tak dál.

Josh si je vzal. „Tak copak to máme. Na těch listinách by mělo být jméno člověka, který byl registrovaným majitelem... A záhada bude rychle vyřešena... Ach jo.“

„Co je?“

„Kolonka je prázdná. Nic tu není. Panebože, to je teda zvláštní. Ani nevím, jestli je to legální, ale to teď nebudeme řešit. Ty účty jsou ale vedené na nějakého Neda Myerse. Hmmm... Taky si to mohl jenom pronajímat. Říká ti něco to jméno?“

Rosa zavrtěla hlavou.

Josh hlasitě usrkl čaj. „Tak jo, dál.“

Ve druhé obálce našli svazek klíčů s přívěskem ve tvaru mořské hvězdice. Byl tam i lístek napsaný roztrěsenou rukou.